

Nekonečná fraška amerických sankcí proti Rusku

 aktax.cz/nekonecna-fraska-americkykh-sankci-proti-rusku

admin

12 července, 2022

Namísto diplomatického řešení občanské války na Ukrajině, na jejímž vzniku se Bidenova administrativa podílela zásadním způsobem (podporou neústavního předání moci v této zemi v roce 2014), strávila měsíce před únorovou ruskou invazí usilovnou snahou o zavedení „extrémních“ ekonomických sankcí.

Hrozba těchto dalších sankcí, neboť Washington již v roce 2014 řadu sankcí uvalil, měla údajně invazi odradit. Protože se to nepodařilo, tvrdilo se, že sankce donutí Rusko zasednout k jednacímu stolu.

To se také zjevně nepodařilo.

Vzhledem k ústřednímu postavení ekonomické války v zahraniční politice Washingtonu stojí za to prozkoumat, jak se Kremlu podařilo udržet ruskou ekonomiku nad vodou od invaze na Ukrajinu a jaké jsou pravděpodobné širší důsledky a možné budoucí uplatnění vůči Číně.

Za prvé, okamžitý pád rublu byl zvrácen opatřeními ruské centrální banky a ministerstva financí. Zatímco první z nich přes noc téměř zdvojnásobila úrokové sazby, druhá začala utrácet své nashromážděné rezervy, aby vyrovnala cenovou inflaci, která začala

nahlodávat kupní sílu ruských spotřebitelů. Ačkoli Washington a jeho vazalští spojenci zablokovali téměř polovinu devizových rezerv, vláda v Moskvě využila rekordního přebytku platební bilance, aby tuto dočasnou ztrátu nahradila.

Tento přebytek platební bilance, který je výsledkem pokračujícího prodeje ropy a zemního plynu v nižších objemech, ale za vyšší ceny, zatímco dovoz prudce klesl, sice zmírnil dopady domácí inflace, která se v současnosti pohybuje kolem 17 %, nedokázal však zabránit prudkému poklesu ruského hospodářského růstu (v příštím roce se nyní očekává pokles o přibližně 10 %).

Vzhledem k tomu, že vlády od Washingtonu po Londýn, Varšavu a Vilnius daly jasně najevo, že zrušení těchto sankcí nejsou nakloněny ani v případě zastavení válečných akcí, je pravděpodobné, že budoucí růst Ruska zdaleka nebude takový, jaký by jinak byl. Bez přístupu k západnímu kapitálu a technologiím bude Rusko stále více závislé na Číně, Indii nebo jiných rozvojových ekonomikách, pokud jde o dovoz, a také o domov pro svůj vývoz energie, protože velká část Evropy se snaží drasticky snížit a odstranit svou závislost na ruských uhlovodících – i když i to bude záviset na amerických sankcích, sekundárních sankcích a na ochotě vlád spojenců USA a jejich domácího průmyslu riskovat, že se dostanou do rozporu s USA.

Z dlouhodobého hlediska tedy není pochyb o tom, že současné sankce Rusko oslabí a zchudne. Stejně jako v současnosti to ovšem bude ruský lid, kdo ponese náklady finanční války Západu – nikoli jeho vedení.

Jako obvykle se od nás očekává, že uvěříme, že obyvatelé zemí, které se staly terčem ekonomické války USA, obviní spíše svou vlastní vládu než Washington – že možná dokonce zavrhnou Vladimira Putina a přivítají Západ! Kromě toho, že od Kuby přes Venezuelu, Írán, Irák, Severní Koreu atd. to nikdy nefungovalo, Anne Williamsonová před dvaceti lety vysvětlila, že vzhledem k tomu, že když Rusko naposledy pozvalo Západ, lidé jako Jeffrey Sachs, Larry Summers a Paul Rubin zničili ekonomiku a předali ji oligarchům, o nichž nakonec doufali, že ji pak předají západním nadnárodním společnostem, je velmi nepravděpodobné, že by Rusové ze svých potíží vinili svou vládu.

Rusové ovšem nebudou ve svém současném zbídačení sami. Normální lidé na celém světě jsou politikou Washingtonu také chudší a slabší. Zatímco Evropané vyprazdňují své úspory tváří v tvář rekordně vysokým cenám plynu, ropy a potravin, mnozí lidé v rozvojovém světě budou doslova hladovět dlouho předtím, než válka na Ukrajině skončí – což podle generálního tajemníka Severoatlantické aliance (NATO) Jense Stoltenberga nyní může trvat roky.

To, že se tato politika setkala s nadšením jak u demokratů, tak u republikánů, není překvapivé: Republikáni jako Ted Cruz jsou poplatní merkantilistickým zájmům, tj. americkým producentům ropy a zemního plynu, kteří chtějí prodávat do Evropy. V prvním případě, i kdyby se Rusko snažilo koordinovaně zasahovat, nemělo to na volby žádný prokazatelný vliv, což přiznává i důsledně establishmentový týdeník Economist; a v případě druhém se vývoz amerického plynu a ropy již šplhá k historickým maximům.

Jako ukázka schopnosti donutit ostatní, aby se přizpůsobili jeho politice, a donutit vlastní obyvatelstvo, aby neslo následky, se Washingtonu nepochybně podařilo vyslat Pekingmu zamýšlený vzkaz ohledně Tchaj-wanu. Zatímco washingtonské ozbrojování globálního finančního systému nepochybně znepokojilo plánovače čínské komunistické strany, skutečnost, že jejich vlastní obyvatelstvo by bylo docela ochotné trpět za sjednocení své země, stejně jako fakt, že mnoho zemí rozvojového světa se vyhnulo následování příkladu Západu, poskytují dostatečný důvod pochybovat o účinnosti hrozících sankcí jako odstrašujícího prostředku v případě další, větší krize v Tchajwanském průlivu.

Ne že by to pracovníkům Atlantické rady bránilo v tom, aby o tom snili před summitem NATO, který se soustředí na šavlovačku směrem k Pekingmu.

Protože co dokazuje historie neúspěchů a masového zbídačování, když ne to, že příště to bude jinak?

Kéž by měl pravdu Karl Marx, když říkal, že historie se opakuje, nejprve jako tragédie a pak jako fraška, parafrázujíc Georga Wilhelma Friedricha Hegela. Pravdou se však zdá být, že jsme odsouzeni trpět nekonečnou přehlídkou frašek, když Washington pokračuje v prokazatelně neúspěšné a nemorální politice.

Zdroj